

Вижте на тази картинка, Юрданка какъ внимателно и съ весело лице, гледа какъ баба ѝ показваше. Съ своята внимателность, много лесно запомнюваше; тя бѣше първа ученичка въ училището и много работна и послушна въ къщи. Щомъ баба ѝ покажеше, изведнѣжъ го запомни, седне на столчето и захваща пакъ да работи.

Но, вий ще си помислите, че тѣ все тѣй мълчаливо си работѣхъ. Не, често пѣти Юрданка помолваше баба си, да ѝ раскаже нѣщо и тя весело захващаше да и разказва.

Започваше да ѝ разказва нѣщо отъ старитѣ врѣмена: какъ мѣчно сѣ живѣели тогава, какъ сѣ ги мѣчали турцитѣ, какъ ги хранили, какъ сѣ ги клали безъ милость—малки и голѣми,—и съ какъвъ трудъ сѣ доживѣли тѣ до сега; а въ това врѣме Юрданка умислена и нажалена, гледаше и слушаше баба си. По нѣкога, тя съ жаленъ гласъ прѣкъсваше баба си и ѣхъ запитваше: „Ами, бабо, зашо сѣ правѣли тѣй Турцитѣ и зашо не сѣ ги избили и тѣхъ“?

Тя на всѣко питаніе ѝ отговаряше.

Най-послѣ Юрданка пакъ запита баба си: „Мила бабо, зашо сега не е тѣй, зашо сега не кољѣтъ вече Турцитѣ?“

„Тѣй чадо, сега не е вече както напрѣдъ, отговори бабата, насъ ни освободихъ отъ тѣхъ и тѣ сега не можѣтъ да ни направѣтъ нищо“.

Тукъ бабата замълча и Юрданка забѣлѣжи, че ѝ станѣ много мѣчно, като че искаше да заплаче и ѣхъ попита:

— Бабо, какво си припомни, като че ти е мѣчно?

— Да, чадо, въ тази освободителна война съ Турцитѣ паднѣхъ убитъ и твоя дѣдо; много лошо бѣше тогава! Лошо нѣщо е войнота!

Юрданка се много нажали за дѣда си и очитѣ ѝ сѣ напѣлянихъ съ сълзи.